

INTONÁCIÓK

I.

Oldd fel ajakam pecsétjét,
hogy szólhassak hozzád, fényhozó,
ne néma szoborként
szikráztassák dermedt tagjaim
rámhulló ragyogásod...

II.

Víz-árny, lomb-árny, karék-árny, kerék-forgás,
merő ingás, bolygás, imbolygás, fodros szoknya,
rezgő kép a tóban, reszelős kulcs a zárban,
porhanyó földből kibuvó hosszú giliszta...

III.

Eltemetnek: árnyékom megszűnik.

IV.

Üres parton üres csónak,
nefelejtsek locsolódnak.
Tág a világ, mint az álom,
mégis elfér egy virágon.

WEÖRES SANDOR

UJPEST

Mint törékeny gyermek, ki
makacs betegségben szenved,
te szegény, szürke város, —
úgy kínlódom én benned.
Néhány jó szó, s néhány
ritka forint, amit adtak...
(Hősi tetteid pirossal
jelzi majd a naptár.)

Bár unalmas vagy, mint
a többi korhatag város;
kedves vagy te mégis,
sőt kicsinykét mulatságos.
Csibészek, néhány szájas
polgár, s egy-két finom lélek
vígasztal azért, hogy veled
poshadok, s veled élek.

Csak bűz, szemét, nyomorúság
S hasonló örök szépségek
jelzik; mily méltó otthont lelt
benne a magas költészet,
hogy koldusok fészke vagy te,
szívem szerint is hazám... —
Hogy mosdatlan szájam így dicsért meg,
kérek, ne haragudj reám.

BERDA JÓZSEF